

er af en sådan art, at der i realiteten ingen kontrol finder sted: En kortfattet samtale med ansøgeren, hvor udspørgeren, der ikke er sproguddannet, skal bedømme ansøgerens evne til at tale dansk; et kortfattet, afsnuppet ansøgnings-skema, hvor ingen spørgsmål går i dybden, og hvor der slet ikke spørges om afgørende forhold, bl.a. ansøgerens religion og kulturelle baggrund. Det er alt.

På baggrund af en halv times samtale og et intetsigende skema bliver man dansk statsborger, når man har fået permanent opholdstilladelse og har været her i 7 år. Ingen forberedelse, ingen virkelig undersøgelse, ingen prøve eller afsluttende ceremoni. Her kastes Danmark i grams. Her er der ingen vilje til at værne, hvad der er dansk, selv om Danmark som bekendt har en ganske anden eksistens og et andet fællesskab at værne end USA.

Vi i Dansk Folkeparti stemmer atter nej, vi betragter fortsat praksis omkring dansk indfødsret som en national skandale. Vi mener, at det ikke kan gå stærkt nok med at få disse forhold ændret, og jeg føler trang til at sige til den højtærede integrationsminister, at det er alvor. Og jeg havde lyst til at slutte med et latinsk citat:

»Quosque tandem, Catilina, abutere patientia nostra?« – hvor længe vil du endnu misbruge vores tålmodighed?

Kl. 20.30

(Kort bemærkning).

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Ja, altså jeg må jo sige, at man oplever endnu en gang ved behandlingen af de her sager, at Dansk Folkeparti og Dansk Folkepartis ordfører udviser en total mangel på respekt for de mennesker, der laver det her arbejde, som sidder og arbejder med det i embedsmandsstanden osv.

Vi tror ikke på i Socialdemokratiet, at det er nemt at blive dansk statsborger. Det skal heller ikke være nemt, det er ikke noget, man skal kunne trække i en automat. Men at påstå, at det er lemfældigt, og at det nærmest er ligegyldigt, det arbejde, der foregår, betragter vi som en hån mod de mennesker, der arbejder med det her.

Jeg har, ligesom hr. Søren Krarup, haft oplevelser i udlandet, hvor man har fået en fornemmelse af, hvordan man har behandlet sager omkring indfødsret, hvis det er det, man kalder det i de andre lande.

I Canada, ikke i USA, er det første ord, folk bliver mødt med, eller som de læser i det hæfte,

som de modtager, når de søger om statsborgerskab: Congratulations.

Tænk, hvis det var det ord, som Dansk Folkeparti og i øvrigt andre mødte folk med. Det er jo ikke det, Dansk Folkeparti møder fremmede med i det danske samfund. Men tænk, hvis det var det, man mødte folk med, et tillykke og et velkommen til det land, man søger statsborgerskab i.

Fra Socialdemokratiets side vil vi sige, at det at søge statsborgerskab for os i virkeligheden er det ultimative ønske om integration i det danske samfund.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Nu er det jo ganske tankevækkende, at hr. Kramer Mikkelsen taler om Canada og USA, der begge er indvandrerlande – bortset fra den oprindelige befolkning, der sidder i afskærmede lejre, de hedder indianere – når man ser, hvordan man dér har opfyldt landet ved hjælp af indvandrere, som man ønskede. Men selv i disse indvandrerlande har man altså haft en praksis, der er helt anderledes grundig end i vores.

Jeg kan fortælle hr. Kramer Mikkelsen, at jeg ville meget gerne sige tillykke til de indvandre-re, som virkelig havde demonstreret deres vilje til at blive danske, altså som da Grundtvig i 1850 havde de første 10 ansøgere, som fik dansk statsborgerskab; da sagde man tillykke.

Men det var unægtelig også, fordi man havde en helt anderledes forståelse af dengang, at for at blive dansk statsborger kræves der virkelig mere end bare at have opholdt sig i Danmark i 7 år og så i øvrigt kunne tale lidt kaudervælsk dansk. Det er og bliver, som jeg har sagt før, en fuldstændig overfladisk og lemfældig undersøgelse, og den viser kun, at man ikke føler noget som helst ansvar for det Danmark, der faktisk er danskernes hjem og ikke blot et beboet område.

(Kort bemærkning).

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Ja, nu var det jo ikke mig, der indledte med at nævne USA, vil jeg så lige skynde mig at sige, det var hr. Søren Krarup selv, men jeg forsøgte at spille med og nævnte derfor Canada som et eksempel, hvor man positivt modtager fremmede i det canadiske samfund og også stiller krav.

Det mener vi selvfølgelig også i Socialdemokratiet at der skal gøres, og vi vil godt give en udstrakt hånd til regeringen, ikke så meget til Dansk Folkeparti måske, for oplever vi ikke, at